

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ



Cestou jsem zakopávala, Fiske ale nezpomalil. Držel mě za ruku až příliš silně. Šli jsme lesem tak dlouho, až se nám obřadní dům dočista ztratil z dohledu, když se Fiske zastavil a pustil mě.

„Ty snad *chceš* umřít? Drž se dál od ostatních!“

„Proč jsi mě sem bral, když se mám od nich držet dál?“

Fiske se podíval na cestu. „Co ti říkala Tala?“ jeho hlas zněl hlouběji.

„Obdivovala, jak hezky jsi mě zmaloval. Měla jsem si sundat i šaty, aby viděla zbytek!“

Ta slova na něj těžce dolehla, až sebou trhnul a udělal krok dozadu. „Jestli se nezačneš chovat jako *dýr*, budou tě stále podezřívát. A mě taky.“

„Co znamená chovat se jako *dýr*?“ Zvedla jsem obojek a nechala jej volně spadnout na ramena. „Já jsem *dýr*. Nebudu ale předstírat, že z toho mám radost. Jestli ti způsobuji nepříjemnosti, tak mě klidně dotáhni za vlasy do hodovní síně a vymlať

tam ze mě duši. Pro všechny by to jistě byla náramná podívaná. I mě by to bylo milejší než vědomí, že celou zimu čistím zbroj nepřátel od krve mých lidí. A to všechno jen kvůli tomu, že je můj bratr hlupák!“ šeptala jsem chraplavě a popadala dech.

Fiske mě nasupeně probodával pohledem. Místo pod krkem, kde měl krvavou rituální značku, jako by pulzovalo vzrušením. Jeho oči v nastalém šeru modře svítily. „Chceš utéct?“ řekl Fiske. Chytil mě za ramena a otočil od vesnice hlouběji do lesa. „Tak utíkej!“

Otočila jsem se kolem své osy. Kam až můj zrak dohlédl nebylo nic než stromy zapadané sněhem.

Pohár mé trpělivosti přetekl a všechen potlačovaný vztek ve mně vybuchl. Pustila jsem se do Fiskeho, pěstmi jsem mu bušila do hrudi, a když neustoupil, začala jsem do něj bít ještě silněji. Fiske mě ale chytil za zápěstí, vytáhl mě do vzduchu a držel před sebou.

„Neměl jsem Iriho poslouchat,“ zabručel si pod vousy. „Jeho city k tobě ho přivedou do hrobu.“

„Tak ať. Mě zradil a svůj lid zostudil. Zaslouží si zemřít,“ vychrlila jsem ze sebe.

Fiskeho výraz se hrozivě proměnil. Sevřel mi zápěstí ještě pevněji a přitlačil mě zády ke stromu. Chňapl po sekeře a její chladné ostrí jsem ucítila na krku.

„Jestli budeš ještě někdy vyhrožovat mé rodině, zabiju tě,“ dýchal přerývavě. „Tebe zabiju, pak počkám na oblevu a vydám se na fjord tvého otce zaříznout ve spánku.“